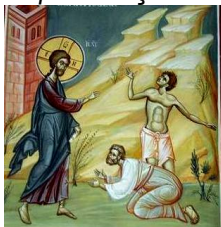

PUTEREA CREDINȚEI, A POSTULUI ȘI A RUGĂCIUNII

† Cuvânt la Duminica a zecea după Rusalii

Când omul va avea credință dreaptă și tare, unită cu fapte bune și mai ales rugăciune și post, unul ca acela poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, să facă minuni mari și să primească de la El tot ce va cere, spre folosul sufletului lui și al altora. Prin credință, Fecioara Maria a primit vestea cea bună de la arhanghelul Gavriil și s-a învrednicit să nască în trup pe Hristos, Mântuitorul lumii. Prin credință, Sfântul Ioan Botezătorul a primit să boteze în apele Iordanului pe Fiul lui Dumnezeu și a văzut pe Duhul Sfânt ca un porumbel șezând deasupra Lui. Prin credință, pescarii galileeni au lăsat toate și, urmând lui Hristos, au devenit pescari de oameni. Prin credință, Apostolii au primit harul Duhului Sfânt și, cu puterea Lui, au vestit Evanghelia mântuirii în toată lumea. Prin credință, Pavel, vasul alegerii, s-a convertit la Hristos pe calea Damascului și a ajuns cel mai mare apostol al neamurilor. Prin credință Apostolul Petru a primit să fie răstignit la Roma, pe cruce, cu capul în jos pentru dragostea lui Hristos, iar Sfântului Pavel i s-a tăiat capul. Prin credință, zeci de milioane de creștini au primit cu bucurie să fie arși de vii, tăiați, sfâșiați de lei, sau înecați în mare, pentru Evanghelie, strigând: „Suntem ucenici ai lui Hristos și fii ai lui Dumnezeu după dar și suntem gata să ne dăm viața și să trăim cu El în veci, decât să ne lepădam și să ne osândim în iad!” Prin credință, ucenicii

Sfinților Apostoli și toți dumnezeieștii Părinți au mărturisit și au apărat dreapta credință ortodoxă, prin cuvânt și prin minuni și au fixat-o definitiv în dogme și canoane la cele șapte Sinoade Ecumenice. Prin credință, mulți creștini iubitori de Hristos au părăsit grijile și plăcerile lumii și s-au făcut călugări, sihaștri și sfinți prin mănăstiri, prin munți și prin crăpăturile pământului, ducând viață îngerească. Prin credință, nenumărați păgâni s-au convertit la creștinism și mulți păcătoși s-au pocăit și au devenit creștini desăvârșiți. Prin credință și dragoste pentru Hristos, casele creștinilor s-au transformat în biserici, fecioarele au devenit mirese ale lui Hristos, iar bărbații cu viața sfântă au ajuns mărturisitori ai ortodoxiei și slujitori vrednici ai sfintelor altare. Prin credință, după două mii de ani de luptă cu puterile întunericului, creștinismul s-a răspândit în toată lumea, biruind marile arme ale Satanei: necredința, sectele, desfrâul și ura dintre oameni. Nu toată credința este bună, ci numai credința cea dreaptă, ortodoxă, unită cu faptele cele bune. Numai rugăciunile și posturile rânduite de Biserica dreptmăritoare sunt bune. Numai cel ce slujește lui Dumnezeu în adevăr și cel ce lucrează toate faptele cele bune după dreapta credință și spre slava lui Dumnezeu, poate să dobândească mântuirea sufletului său. Alfel toate posturile și rugăciunile noastre devin urăciune înaintea lui Dumnezeu.

ANUL LITURGIC ȘI SUBDIVIZIUNILE LUI

Pentru creștinii care căutau să păstreze vie memoria Mântuitorului și a faptelor Sale, precum și a sfinților sau a evenimentelor care au marcat viața Bisericii, necesitatea stabilirii unor reguli și a unor date precise, unanim și uniform acceptate, a fost o preocupare permanentă. Primii creștini au păstrat ca dată de început al anului ziua de 1 septembrie (începutul anului civil la evrei) care, conform tradiției, este începutul creației lumii și începutul activității publice a Mântuitorului („Duhul Domnului peste mine pentru că M-a pus să binevestesc ... și să vestesc anul milei Domnului” (Luca 4,8-19). Anul Bisericesc, după modul cum este structurat azi, este compus din trei

perioade liturgice ale căror poziție în cadrul anului civil este reglementată de sărbătoarea Paștilor, Învierea Domnului fiind sărbătoarea care dă greutate și centreează întregul an liturgic.

Cele trei perioade ale anului liturgic sunt:

- 1. Triodul** (10 săptămâni: începând cu Duminica Vameșului și sfârșind cu Sâmbăta Mare);
- 2. Penticostarul** (8 săptămâni: de la Duminica Învierii până la Duminica întâi după Rusalii);
- 3. Octoihul** (26-40 săptămâni: din luna de după prima duminică după Rusalii până în sâmbăta dinaintea Duminicii Vameșului și Fariseului).

Biserica și-a construit calendarul liturgic, pe de-o parte, în jurul marilor sărbători (Învierea Domnului, Pogorârea Sfântului Duh, Nașterea Domnului), care au determinat apariția unor cicluri liturgice cu reguli diferite în funcție de sărbătoarea stabilită, iar pe de altă parte, în jurul diviziunilor astronomice oferite de calendarul civil: ziua, săptămâna, luna, anul. **Ziua liturgică** începe cu slujba de seară, vecernia, care este cea dintâi dintre laudele bisericești. Pe parcursul unei zile liturgice, Biserica a rânduit săvârșirea ciclului complet al tuturor celor 7 laude (vecernia, pavecernița, mezonoptica, utrenia și Ceasurile 1, 3, 6 și 9). Toate aceste laude nu fac nimic altceva decât să pregătească întâlnirea tainică dintre noi și Hristos în Sf. Euharistie care este culmea și centrul unei zile liturgice. Deoarece pentru un creștin istoria este raportată la Hristos și lucrarea sa împlinită în mod strălucit în sfinți, fiecare dintre cele 7 zile este dedicată unui eveniment important legat de Mântuitorul sau din viața unor sfinți. Cartea de cult care reglementează oficiul liturgic pe parcursul unei zile este Ceaslovul. Acesta cuprinde serviciul liturgic de bază al celor șapte laude bisericești, la care s-au mai adăugat și alte slujbe sau rânduieli folositoare (Paraclisul Maicii Domnului, Acatiste etc.). Pe lângă sărbătorile importante înscrise în calendar, creștinii au consemnat în așa-numitele martirologii data morții unor sfinți sau a unor evenimente majore din viața Bisericii.

DARURILE MAICII DOMNULUI

Toate darurile Preasfintei Fecioare Maria au atras mult asupra ei mila și îndurarea lui Dumnezeu. Maica Domnului a fost împodobită de Dumnezeu cu toate darurile cele duhovnicești. Însă darul cel mai mare care i-a fost ei motiv de slavă și de cinste negrăită, a fost darul smereniei. Fără acest dar, toate celelalte daruri nu i-ar fi fost de nici un folos. Smerenia a fost pricină de slavă și de cinste Preacuratei Fecioare Maria mai mult decât toate darurile pe care le avea. Pentru smerenia ei, după mărturia Sfântului Duh, Domnul a căutat spre smerenia roabei Sale și a ridicat-o la atâta slavă și cinste, spre a fi lăudată în cer de toate oștile cerești, și pe pământ fericită de toate neamurile. Smerenia a fost cea dintâi pricină de înălțare și slavă pentru toți sfinții lui Dumnezeu. Smerenia a înălțat pe Avraam și l-a făcut pe el prieten al lui Dumnezeu și tată al multor neamuri, căci se socotea pe sine a fi pământ și cenușă. Smerenia l-a înălțat pe Iosif și l-a făcut pe el mai mare peste țara Egiptului. Smerenia l-a făcut pe Moise cel gângav la limbă, povățuitor și legiuitor peste tot poporul lui Israel. Smerenia l-a arătat pe David a fi după inima lui Dumnezeu, căci se socotea pe sine vierme și nu om. Iar dacă acești sfinți mari ai lui Dumnezeu au arătat smerenie mare, apoi cine poate să înțeleagă câtă adâncime de smerenie a fost în inima Preasfintei Fecioare Maria, care, auzind și înțelegând de la Arhanghelul Gavriil că va zămisi de la Duhul Sfânt și va naște pe Fiul lui Dumnezeu, nu s-a înălțat cu inima sa, ci cu mare smerenie, socotindu-se pe sine o simplă roabă, a zis: *lată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!* Aici cu adevărat a luat plinire cuvântul Scripturii care zice: *Cine se va smeri pe sine, va fi înălțat.* La Preacurata Fecioara Maria, toate darurile cele înalte și duhovnicești cu care a fost împodobită de Dumnezeu au avut drept temelie veșnică, smerita ei cugetare. Smerenia a fost pricină de slavă, de cinste și de înălțare la toți sfinții lui Dumnezeu și cu atât mai mult la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Dar mai presus de toate a fost smerenia cea nemăsurată a Domnului, Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte, și moarte de cruce. Iar această nemăsurată smerenie a Domnului l-a adus Lui nemăsurată slavă și cinste și pentru aceea și Dumnezeu l-a preainălțat și l-a dat Lui nume, care este mai presus de tot numele, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor de dedesubt. Smerenia este haina dumnezeirii, deoarece cu aceasta S-a îmbrăcat Dumnezeu, când a binevoit a veni în lume, și S-a îmbrăcat în firea noastră cea smerită. Sfânta smerenie este cea mai vestită din toate virtuțile, pentru că numai aceasta poate să le păzească pe toate și fără de ea, toate sunt nimic. Această singură virtute, smerenia, poate în vremea morții să mântuiască pe om. De aceea și Mântuitorul nostru, pe cei smeriți cugetători îi fericește cel dintâi, zicând: *Fericiți cei săraci cu duhul, că acelora este împărăția cerurilor.* Căci cel ce are smerenie în inima sa, măcar de ar avea toate faptele bune, pururea se socotește pe sine sărac și că, înaintea lui Dumnezeu, nu a făcut nimic bun. Să nu uităm că de mare este darul smereniei și câtă slavă și fericire dau omului această virtute. *Slavă lui Dumnezeu pentru toate!*

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 4 septembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 6 septembrie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 7 septembrie	07:30	Pomenirea celor adormiți
	18:00	Vecernie la Biserica Pacea
Duminică 8 septembrie	06:30	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă

Sfinții Cuvioși Simeon și Amfilohie de la Pângărați - 7 septembrie

Sfântul Cuv. Simeon de la Pângărați s-a născut la începutul secolului al XV-lea, într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț, în timpul domniei lui Alexandru cel Bun. A intrat din tinerețe în obștea Mănăstirii Bistrița, unde a trăit în ascultare și a sporit duhovnicește. Cu binecuvântarea egumenului Mănăstirii Bistrița și, împreună cu încă doi ucenici ai săi, în 1432, s-a retras la poalele muntelui numit „Păru”, la 5 km depărtare de mănăstirea sa, lângă malul stâng al pârâului Pângărați. Aici, cuviosul și-a făcut o chilie din bărne de brad, într-o poiană înconjurată de păduri seculare, și trăia cu ucenicii săi, în neconținute rugăciuni și în meditație la cele cerești. Ajungând sihastru desăvârșit și dascăl iscusit al rugăciunii inimii, mulți monahi au venit de-a lungul timpului la el, așezământul lui fiind cunoscut timp de 29 de ani sub numele de „*Sihăstria lui Simeon*”. Sfântul Voievod Ștefan cel Mare i-a dăruit, în 1461, bani și ajutor să înalțe o mică biserică de lemn, cu hramul „*Sf. Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de mir*”. Biserica a fost sfințită în același an, la 26 octombrie, de mitropolitul Teoctist I, care l-a hirotonit atunci preot pe Simeon. Astfel, Sf. Cuv. Simeon a devenit întemeietorul și primul egumen al Mănăstirii Pângărați, ce s-a numit până în 1508 „*Schitul lui Simeon*”. Viața sa curată l-a învrednicit pe Simeon de a primi darul vindecării bolilor și al vederii înainte. Mulți suferinzi veneau la chilia sa și se făceau sănătoși prin rugăciunea lui. Dregători din sfatul țării, chiar și domnitorul Ștefan cel Mare, veneau adesea la el să ceară binecuvântare și sfaturi. În 1476, când turcii l-au învins pe Ștefan cel Mare în luptele de la Războieni, Cuv. Simeon și-a luat ucenicii, s-a rugat lui Dumnezeu pentru domn și pentru țară ca să-i scape din mâinile cotropitorilor, apoi au trecut peste Carpați, în Transilvania, stabilindu-se la Mănăstirea Cașiva. După puțin timp, în toamna aceluiași an, a trecut la cele veșnice, fiind îngropat de ucenicii săi la Cașiva.

Sfântul Amfilohie de la Pângărați s-a născut în anul 1487, în partea de nord a Moldovei. Viața monahală și-a început-o de foarte tânăr, la Mănăstirea Moldovița, de unde a venit la Pângărați, în anul 1508. Aici a fost ales stareț, conducând obștea mănăstirii timp de 56 de ani. În timpul său, domnitorul Alexandru Lăpușeanul a zidit la Pângărați o biserică în numele său, pe locul celei vechi de lemn, care fusese arsă de turci. Se spune că domnitorul a avut un vis în care i s-a cerut să meargă la Pângărați să zidească această biserică, sfințită în 1560 de mitropolitul Grigorie. La bătrânețe, fericitul Amfilohie a primit marele și îngerescul chip al schimniciei sub numele de Enoh, iar în anul 1570 a trecut la cele veșnice.

Cuvioșii Simeon și Amfilohie de la Pângărați au fost canonizați de Sfântul Sinod al BOR în data de 5 iunie 2008 la Măn. Neamț.